

«Глас Црногорца» службени орган Краљевине Црне Горе, издаван у Неји код Париза, према службеној потреби. — Преплата, на шест мјесеци, износи три франка за француску, шест франка за све друге земље. — Адреса за све што се тиче листа: Journal officiel du Monténégro, Neuilly-sur-Seine, rue Ancelle (France).

LA VOIX DU

MONTÉNÉGRIN

Journal officiel du Royaume de Monténégro

paraissant actuellement à Neuilly-sur-Seine (France).



НЕЈИ код Париза, 24. фебруара 1918.

NEUILLY-sur-SEINE, le 9 Mars 1918

La Voix du Monténégro (Glasse Tsernogortsu) parait suivant les exigences du service — On s'abonne au bureau du Journal officiel du Monténégro, à Neuilly-sur-Seine, rue Ancelle (France).
Prix de l'abonnement pour six mois Pour la France: 3 fr. Pour l'Étranger: 6 fr.



КЊАЗ МИРКО

ВЕЛИКИ ВОЈВОДА ЗЕТЕ И ГРАХОВЦА

РОЂЕН 5. АПРИЛА 1879. ПРЕМИЊУ 18. ФЕБРУАРА 1918.
ИНТЕРНИРАН У АУСТРИЈИ

Тужна вијест о смрти Његовог Краљевског Височанства Књаза Мирка, Великога Војводе Зетскога и Граховскога, саопштена је у понедељак, 18. фебруара (4. марта). Дан раније, љубазним посредовањем овдашње Амбасаде Краљевине Шпаније, достављено је Краљевској Влади да је болест Књаза Мирка узела сасвијем неповољан ток, и да се болесник налази у једном сенаторијуму код Беча. У понедељак у вече стигла је вијест о смрти у По, гдје бораве Њихова Величанства Краљ и Краљица са Краљевском Породицом.

Књаз Мирко је од подужег времена боловао. Бурни догађаји потоњих година силно су потресли његово и иначе слабо здравље. Кривична стравља судбина његове драге Отаџбине дубоко се коснула његова срца. Одређен да и најцрње посљедице неутуко подије, и са заробљенима али не побјеђенима, преминуо је далеко од Отаџбине, интерниран у непријатељској туђини.

Свемогући нека даде утјехе расцвијеленом родитељском срцу Њихових Величанстава Краља и Краљице, којима не би ускраћено да, у овјем данима муке, поднесу и тај удар.

Његово Краљевско Височанство Књаз Мирко оставља након себе, из брака са Њеним Краљевским Височанством Књагињом Наталијом, три сина: Књаза Михајла, Књаза Павла и Књаза Манојла, који се налазе на образовању у Неапољу.

Мир пенеду његову и вјечан му помен.

НЕСЛУЖБЕНИ ДИО

ДВОРСКЕ И ДИПЛОМАТСКЕ ВИЈЕСТИ

— Његова Екселенција Господин Предсједник Француске Републике и Госпођа Поенкаре оставили су, у знак саучешћа у жалости за преминулим Књазом Мирком своје карте посјетнице за Њихова Величанства Краља Господара и Краљицу.

— Поводом смрти Њ. Кр. Височанства Књаза Мирка, све стране дипломатске мисије, као и г. г. министри, акредитовани код његова Величанства Краља Господара, изјавили су своје саучешће Његовој Величанственој, узвишеној Краљевској Породици и Кр. Влади.

— Г. Мило Вујовић, Министар Финансија, и г. д-р Перо Шоћ, Министар Просвјете и Цркв. Послова, вратили су се 5. ов. мј. из По-а, камо су били код Његова Величанства Краља Господара.

Неји код Париза, 24. фебруара 1918.

„Leipziger Neueste Nachrichten“ доноси вијест да ће неколико недеља послије Румуније бити приморане Србија и Црна Гора да потпишу мир са Аустријом и Њеманком. Краљевска Влада одговара на ту вијест, и изјављује свечано да никад никакав мир неће склопити с непријатељем, до огај мир који последице побједи цитира са Савезничке државе, којима је Црна Гора била вјерна и којима ће и до краја остати вјерна.

Neuilly-sur-Seine, 6 Mars 1918.

A la nouvelle des „Leipziger Neueste Nachrichten“ selon laquelle il ne s'agit que de semaines pour obliger la Serbie et le Monténégro à signer la paix — après la Roumanie — avec l'Autriche et l'Allemagne — le Gouvernement Royal Monténégroin oppose le démenti suivant: Il déclare formellement qu'il ne signera jamais aucune paix avec l'ennemi, mais seulement celle qui sera concertée après la victoire entre tous les Etats Alliés auxquels le Monténégro a été et restera fidèle jusqu'au bout.

Memorandum de la Légation de Russie

Après un an de propagande et de troubles révolutionnaires qui ont abouti à la désorganisation de l'armée, nacquère si glorieuse de la Russie, des usurpateurs du pouvoir viennent de conclure le traité déshonorant de Brest-Litovsk.

Cet acte, au fond, unilatéral, signé au profit exclusif de l'ennemi par quelques personnes sans mandat régulier et ne représentant d'aucune manière la Russie Souveraine, ne peut être obligatoire pour la Russie.

A cette heure douloureuse, la Légation de Russie considère de son devoir de confirmer une fois de plus au Gouvernement Royal sa fidélité à la cause commune des Alliés et d'exprimer, en même temps, sa ferme conviction dans la reconstitution, pour le bonheur de ses ressortissants et dans l'intérêt de ses Alliés, d'une Russie grande et indivisible.

Paris, le 21 Février, 6 Mars 1918.

МЕМОРАНДУМ РУСКОГ ПОСЛАНСТВА

Послије једне године дана пропаганде и револуционарних смутњи, које доведоше војску — огајд првог великог руског војског, до огајд ствари и трајне на власти закароније српски и црногорски у Брест Литовску.

Тај уговор, који је у основи својој једнострано закључен јер гаде искључиво у корист непријатељску, потписали су неколико људи без законитог овлашћења, и који су у свом циљу представили српској и црногорској Влади, да се онај уговор не може бити обавезан за Русију.

У овом часу, пријатељи, Црна Гора и Србија, који су своје државне и Краљевској Влади поново потврди своју оданост заједничкој ствари Савезника и да, у исто вријеме, најави своје чврсто убјеђење да ће, у интересу србе свих великих припадника, као и у интересу наших Савезника, поново бити успостављена Русија, велика и нераздијелна.

8 Паризу, 21 фебруара (6 марта) 1918.

ВИЈЕСТИ И НОВОСТИ

Прилози Црногорском Црвеном Крсту. — Управу Црногорског Црвеног Крста у Паризу стигли су из Америке доброволни прилози које су даровала ова наша тамошња браћа:

15 долара: Милета Бошковић; по 10 долара: Иво Бошковић, Шширо М. Капа, Стево Сташчић, Марко А. Сташчић, Саво В. Даичевић, Томо Даичевић, Томо Томић; 6 долара: Вуко Драшковић;

по 5 долара: Јован Ковачевић, Јово Милановић, Нико Бошковић, Стојан Јаничић, Спасоје Џевердановић, Јован Филиповић, Никола Кривонашић, Симо Калибарда, Благо Калибарда, Саво Ераковић, Раде Ивановић, Лазар Мићуновић, Буро Марковић, Тодор Ераковић, Перо Даичевић, Косто Вучковић, Крсто Зубар, Благо Филиповић, Стеван Перовић, Саво Коичић, Митар Коичић, Петар Вуксановић, Илија Коичић, Јевто Кривонашић, Милан Драшковић, Вук Вукићевић, Шширо Бошковић, Ђетко Мрђановић, Шширо Кривонашић, Томо Филиповић, Зело Савићевић, Јоко Филиповић, Перо Зубар, Стеван П. Сташковић, Јово Бокан, Митар Јовићевић, Митар Јагатор, Буро Сјекића, Иво Даичевић, Бошко Борђевић, Радован Бошковић, Лука Јан-

ковић, Константин Печановић, Иван Зечевић, Лука Перовић, Петар Б. Ковачевић, Јоко Ђ. Богдановић, Радован Першић, Раде Б. Бошковић, Буро Маршић, Перина П. Вучковић, Ристо Зечевић, Васо Пилиповић, Филип Пилиповић, Мило Даичевић, Мирко Д. Глушац;

4 долара: Митар Перовић; по 3 долара: Петар Коичић, Мило Вучковић, Видак Глушац, Ристо Ковачевић, Мијат Меденца;

по 2-50 долара: Драго П. Першић, Мило Шоћ, Стане С. Перовић, Илија Рунарић;

по 2 долара: Мило Марићевић, Илија Страхинија, Мирко Пековић, Марко Даичевић, Марко Вукчевић, Илана и Даница В. Глушац;

по 1 долар: Крсто Драшковић, Перо Шабан, Стане Капа, Јован М. Перовић, Петар М. Перовић, Јоко М. Перовић, Илија Јаличић, Марко Лековић, Ђетко Самарчић, Нико Глушац, Пеко В. Глушац, Илија и Васо П. Ковачевић;

1-50 долар: Нико Шоћ;

по пола долара: Марко Бајковић, Бошко Марковић, Лука К. Вучковић; Управа Црвеног Крста изриче и овим путем браћи у Америци своју најискренију благодарност на овим прилозима.

— Управа Црвеног Крста у Паризу примила је франака 445 и 45 сантима доброволних прилога, послатих из Кр. Гонаулата у Мадриду, на чему се овим путем изриче најискренија захвалност.

Италија и Црна Гора. — Послије значајних декларација угледних сенатора и бивших министара г. г. Луиџи Луцати, Бузене Бозели и Новелиса у смислу успостављења и независности Црне Горе, сад је и Предсједник Министарства Краљевине Италије г. Орландо одржао 4. марта у Сенату говор, о коме нас извјештава наш римски заступник г. д-р Ф. Добрећић овим телеграмом:

»Рим, 5. марта, вече. — Орландо јуче у Сенату одговорио на говор сенатора Новелиса, и изјавио да Италијанска Влада осјећа најискренију симпатију према Црној Гори, и да ослобођење црногорскога народа испод данашњег туђинског јарма јесте један од ратних циљева Италије и циљева Споразума.»

ИЗ СТРАНЕ ИТАЛИЈЕ

POPOLO ROMANO доноси извјешће о предавању које је у Риму приредило научно друштво Circolo di studi politici e coloniali и на коме је г. Е. Бојано говорио о Црној Гори: Verità storica del Montenegro. Лист помиње да је друштво тога дана примило многобројне писмене поздраве, међу којима се нарочито истиче поздрав Њ. Екселенције г. Павла Бозели, сенатора и бившег министра. Тај поздрав у преводу, гласи:

»Ваш рад у корист подржава Црне Горе јесте уједно рад и у интересу италијанства. Народ који се јучачи борио за своју отаџбину, подржава у души поезију храбрих подвига и сјајних усомена. Он у себи обухвата наш братски поздрав са Јадрана и раширује га као братску ријеч народима који, исто као и ми, теже за триумфом својих народних идеала, и зато ће ускренути будућност нове цивилизације, потребне да цео живот махих и великих држава буде загарантован истим законом слободе и правде.»

Лондонски лист DAILY SKETCH од 27. фебруара доноси под натписом «Малена али јуначка Црна Гора» биљешку која, у преводу, гласи:

«Једи Ропер Паркингтон, почасна благајница Добротворнога друштва за Црногорски Црвени Крст у Лондону подсећа нашу јавност да за горњу установу није учињено довољно. Хиљадама Црногораца боре се у редовима наше канадске војске, гдје су се дивљења достојно показали, али ипак се довољно не зна, какве су муке они имали да претрпе и од колоне им је прилеге потребе наша помоћ и потпора. Стога упућујте своје добровољне прилоге којима ћете пружити помоћ нашим храбрим Савезницима! Адреса: Lady Parkington, London W. Claridge's Hotel.

Нека је и овом приликом изречена најусрднија благодарност племенитој Енглескињи, синузи нашег Консула у Лондону, која се и до сада вазда тако истински и својски заузимала за биједу наше браће.

Управа Црногорског Црвеног Крста у Неји код Париза овлашћена је да у горњу сврху прима прилоге које ће одмах упућити лондонском добротворном друштву



Барјактар Саво Богданов Шоћ, син гласовитога црногорског ратника Богдана Јовова, умро је у свом родном мјесту, на Дубови, у 75. години старости. Још у раној младости, у својој седамнаестој години, када је са жива Турчина украдио оружје, почео се одликовати на ратном пољу. У чувеним бојевима на Фундини и на Дољане такођер се одликовао гдје је у двапут тежио ранивији био. Поред војничке врлине вазда се одликовао и као добар и поштен грађанин те је у народу оставио добар и поштен глас. Као знак јавног признања, седам одлиција крајила су његове груди. Оплакују га три сина, Марко Ристо и Благо. — Вјечан му помен.

СЛОБОДНА ГОВОРНИЦА TRIBUNE LIBRE

ДА ЈОШ ЈЕДНОМ ПРЕЧИСТИМО РАЧУН

Читаоци 35. броја «Гласа Црногорца» без сумње сјећају се мога чланка под насловом «Ја пречистимо рачун». Желио сам показати својим политичким пријатељима мотиве и узроке мога истуцања из «Црногорског Одбора за Народно Уједињење», као и своје дошње држање према њему. Рачунао сам, да су, збиља, већ пречишћени рачуни између мене и Одбора, али је изашло друкчије. У 2. броју одборова листа «Уједињење», од ове год., појавио се против мене један памфлет, потписан од студента Лазовића, мога бившег ученика, а 4. број истог листа, објављује један подужни чланак, упућен такођер на моју адресу.

Полемисати с «Уједињењем» и његовим сарадницима врло је тешко човјеку, који полаже на своје достојанство, који жели остати на висини јавне полемике и који се служи само фактима и убједљивим аргументима. Госнода из «Уједињења» одавно се сншла на улици; у борби са својим противницима служе се недопуштеним и недостојним средствима: клеветима, лажима и неовлама. Рачунају увијек на снагу оне познате француске пареке: calomniez, calomniez, il en restera toujours quelque chose (клеветите, клеветите, нешто ће, ипак, остати). Али пошто је не само допунтено, него и потребно, бранити се, макар и од напачади, то сам се нашао принуђен, да још једном одговорим на клевете и подијем истине, које против мене износи лист г. Радовића и другова му.

На првом мјесту, није истина, да сам ја у Марсељу пред омладинцима говорио: «Ако чујете, да сам постао министар краља Николае, знајте, да сам дао оставку на поштење». Требао би човјек да је на-

мет и поштења Радовићева, па да каже слично будалавину. Истина је само то, да, кад сам у мају 1916. дошао, на позив краљев у Бордо, нијесам радо ушао у састав кабинета г. Радовића, јер сам предосјећао, с каквом њу сортом имати посла. Али, на крају крајева, и данас кажем, на моју велику жалост, попустио сам и тијем стекао још једно горко искуство у животу.

Друго; г. Радовић каже, да за вријеме моје преширке са г. Спасојевићем, поводом наслова «Србија и Црна Гора» на књижицама, у којима је штампан Одборов програм, није говорио ријечи: «Некате, некате, главно је, да нестане Црне Горе». Поново тврдим, да је г. Радовић то рекао у присуству г. Спасојевића и Ивановића. А што му данас ово није мило признати, већ се одриче од својих ријечи, као што је навикао, томе се није чудити. Познато је, да ова јединствена своје врсте «нетлавина» данас брбља једно, сутра друго, а прексутра оштр нешто треће, ка оно пош Мићо у Горском Вијенцу. Када му је које за потребу.

Треће; лист г. Радовића тврди, да ја гајим неку «безумну, отворену мржњу према Србији». — Ни гдје и никад, ни у јавности, ни у приватном разговору нијесам ја исповио какве тод мржње против Србије, из простог разлога, што таква мржња у мене не постоји. А што мрзим поједине србијанце, као и бившег црногорца Радовића, то је сасвим нешто друго. Мрзим их зато, што сва ова куманија, — неко директно, а неко индиректно, — води и помаже ову срамну, печувену хајку против Црне Горе и њених суверених права, којој се ријетко може наћи примјера.

Четврто; «Уједињење» каже, да г. Радовић није говорио: «да се не мисли враћати у Црну Гору уопште, него само «е краљем Николом». А ја опет тврдим, да је говорио баш онако, како сам ја казано и да је још додао ријечи: «да се има представља да живи и на страни». Српки по својој прилици већ досад у Црну Гору долазе да се без сумње свако вјерујати. Свак онај, ко позива мене и г. Радовића и ко је имао прилику, да се с њима састрије и поштење једног и другог, знаће, који од нас двојице говори истину, а који лаже.

Пето; лист г. Радовића нише, да «изврше» факта, кад осуђујем њега и другове му зато, што су «пристали, да Црна Гора не треба да има свога гласа, кад се рјешава о њеној будућности». По уобичајеној пракси факта изврше «Уједињење», а не ја. Ја сам осудио г. Радовића и другове му зато, што су усвојили Крфску Декларацију, јер у њену доношењу није била постојала Црна Гора, иако има своје званичне представнике у Француској. Да Црна Гора није била постојала, а још мање представљена на Крфу; — то је истина; а да су достојни гушана и презрени бивши жалосни црногорски министри, усвојивши један акт, којим се хоће да рјешни судбина њихове отаџбине без њеног знања и учешћа, то ће признати сваки поштен човјек. Ови црногорски државници попустили су, као максималисти у Брест-Литовску; прихватили и потписали оно, што им се подијело. Без икакве даље дискусије!

Шесто; у потпуности; лист г. Радовића каже, како је овај народни борац «имао смјелост да се врати из Париза на Цетиње онда, кад је тај долазак могао и главом платити». То је, значи, из оног доба, кад је за вријеме бомбашке афере, 1907.-8. г. Радовић највише побјегао из Црне Горе, па се затијем, у времену суђења, поново у њу вратио. Лист мисли, да тим чини част своје предједнику, али се љуто вара. Баш тај епизод из живота г. Радовића показује сву мизерију ове биједне болесно-амбициозне личности, а ово зашто. Г. Радовић или је био крив, или није био крив у афери с бомбашком; tertium non datur, вели наш уважени сарадник, г. Вл. Поповић. Ако је био крив и утекао од суда, онда је г. Радовић обичан злочинац, те је жалити, што није

«главом платио» свој злочин: Црна Гора би се у том случају ослободила од једног заблађелог свог сина који је, на несрећу, заузимао у њој увијек видне положаје. (То би за њу био један позитиван добитак). Ако, ипак, није био крив, а исто бјежао од суда, онда је г. Радовић лукавица, јер не само прави борци, него чак обични смртни, не боје се и не бјеже од суда. — Јест, — рећи ће, можда, неко. — али Радовић, није био увјерен у правичност суда, па би лудо било, да човјек погине на правду божју. — Е, па добро, одговарам ја: А да, зашто се вратио послније, кад се ни судови ни политичко стање у Црној Гори у том међувремену нијесу намијенили?.. Ја сам често пута размисљао о овом загонетном поступку г. Радовића и дошао сам до овог вјероватног закључка: или га је руководила урођена му глупост и несређеност карактера, да се врати или је имао нечију јаку гаранцију, да му главни ништа бити неће. Tertium ne да се објаснити...

Но било како му драго, он је, богу хвала, изашао сретно из тамнице, поклонито се дубоко Краљу Николу и пољубио му руку, примио сенатски грб и постао државни савјетник. У толико се заратило. Г. Радовић, у мјесто да, као војни инжењер (како то му је специјалност), пође на позицију и послужи земљи и народу у борби с непријатељем, одмах ти је отпустио у иностранство, на врло масне дијурне (по 90 фр. дневно, и то, у злату), да, као државни делегат, снабдијева Црну Гору ратним и прочим материјалом. Како је ту своју мисију обављао, он ће одговарати Богу и народу, кад буде томе вријеме. Затим..., затим... постао је предједник владе црногорске у Француској, дао оставку, основао «Одбор за народно уједињење», почео да, као министар, на расположењу, брину и ружу свога владара, коме се клео на вјерност и љубовну му руку, — те још како љубио! — да убија углед своје рођене, несрећне земље, да сије смутњу и раздор међу рођеном браћом, и то, кад? — Данас, данас у овим трагичним и судбоносним данима, кад је у питању и сами опстанак нашег мушкетерског, поробљеног и проналог народа. Еј, један Радовићу.

«Тако ли се ступио у отаџбину, тако ли се цијени поштење!»
Неји код Париза, крајем фебруара 1918.

П. Вучковић.

ИЗЈАВА ЦРНОГОРАЦА ИЗБЈЕГЛИХ ИЗ УЛЦИЊА

Тешки зулум непријатеља и жеља за слободом приморала нас је да, по цијену својих живота, покушамо бјегство испод нециријатељског јарма аустријског у коме се данас налази наша драга Отаџбина. Божјом милешу, ојесмо тако ерећни да смо смо пребрини Јадранско Море на чамцу, и снасти се на гостољубиву земљу наших Савезника.

Стигли смо до своје драге браће Црногораца, али, на жалост, овдје видимо и чујемо крупан раздор међу браћом; раздор и странке које служе једно на штету Отаџбини и намученом нашем народу.

Црна Гора је вазда високо држала барјак слободе и уједињења нашег народа, и око тога барјака су наши преци, као и ми, подносили муке и крв пролијевали. Своје право неће Црногорци никад ником дати, јер нико други, но сам народ црногорски има право да рјешни своју судбу и оудућност. То право му дају историја и петвјековна борба за слободу. — и муке које данас преживљају у ланцу непријатељском.

Ми смо свједоци оних мука које се данас подиосе у потлаченој домовини. Позивамо све праве родољубе да приону и ураде што више могу, да помогну нашој браћи и нејачи у ропству. А што се тиче крупнога питања наше будућности, то ће, кад се вратимо, рјешити сам народ, али никада они који данас хо-

ће да тај народ продају и да њим тргују. —

Држећи се вазда овог мишљења наше браће која остадоше под туђином, — ми смо, што и о ни.

Петар С. Машановић, Јоко Татар, Стево Вуксановић, Благо Вуксановић, Перо Ђаконовић, Алек Хоца, Петар Т. Михајловић бивши општински чиновник.

Париз, фебруара 1918.

ИЗЈАВА ЦРНОГОРАЦА У ЛЕ ПИЈ-У

Некрено се придружујемо изјави Црногораца у Паризу, која је објављена у 29 броју «Гласа Црногорца».

Ле Пиј, децембра 1917.

Марко Тешовић, земљорадник; Андрија Михајловић, Виле Благојевић, Душан Сладоје.

СЛУЖБЕНИ ОГЛАСИ

Поштанско-телеграфско Одјељење кр. Министарства Грађевина даје на знање да су у поштанску станицу стигле поштомље адресоване на имена, набројана у опом списку. — Сви именовани могу своје поштомље примити лично, или јавити се (на адресу Département des Postes du Mont neg o. Neuilly-s-Seine, rue Ancelle) и некади да им се поштомље пошаљу на њихову адресу, па ће им се епировести.

Стеван Шикопарија, Нићифор Липчић, Спасоје Вечић, Андрија Вучинић, Илија Браковић, Јоко Максимовић, Стеван Груић, Велимир Стојановић, Владимир Шобањ, Вујадин Живковић, Никола Каписода, Јако Миловић, Рако Ђуровић, Новица Абрамовић, Симо Огњеновић, Васо Кривоканић, Марко Зуропац, Симо Вукотић, Тодор Ударевић, Петко Вукотић, Крсто Коменшић, Божо Божовић, Марко Баланић, Марко Бачевић, Дамјан Триповић, Душан К. Стојановић Улињанин, Јосиф Видовић и Томо Кујачић.

ПРИВАТНИ ОГЛАСИ

Благоје Перовић (адреса: Neuilly-s-Seine, rue Ancelle 9 France) јавља својим рођацима у Америци да се **Никола Перовић**, син Гојков, из Брњанаца преставио у својој 27. години, 7. јануара у болници Laenes и да је сахрањен у гробљу Bagneuse под број 89., алеја 6. Покојник је пред рат био пошао у Америку одакле је с многом браћом дошао да стави домовини и народу на расположење свој млади живот. Така му савезника грма земље и пјечан помен.

Молим свакога брата Црногорца да ме извјести ако што зна о мојим рођацима: о **Васу Ковачу**, који се 1916. налазио у Чикагу, или о **Обрену Ковачу**, који се 1916. налазио у Бјут Монтани. — Одговор молим на адресу: Jakov Kovatch, Restaurant Avenue d'Arene 271, Marseille.

Гдје је мој брат **Пеко Вабић**, из Планае у Херцеговини? Потони пут јавно се јула 1916. из Сант Луиз. Молим свакога брата ко што о њему зна, да ми јави на адресу Lazar Babitch, Marseille Consulat Général de Montenegro.

Гдје је **Лука Марков Гојнич**, из Брчела, у Црнини? Прије 4 године отишао је у Америку, а прије 3 године јавно се потони пут из Bizbe, Arizona. Ако ко што о њему зна, моли се за одговор на адресу Djuro Goinitch, Neuilly-s-Seine (France) rue Ancelle 9.

Нешко Кљивац из Зете, сада у Америци, моли се да се јави на адресу A. Prlia, Neuilly-sur-Seine, rue Ancelle.

Сви ниже именовани умољавају се, или они који што о њима знају, да се јаве на адресу Stano Uskovitch, Paris VIII, rue de la Renaissance 3.

Јово Савин Лазаревић из Колашина (Липово) тражи **Рада Миланова Радовића**, који се налазио у шкоду: Суми Харков кадетски корпус III рота, II класа, I одред у Русци, од ког се није добило нијести има двије године.

Косто Вукмановић из Вир Пазара (Подгори) тражи **Васа С. Вукмановића**, који се потони пут јавно 21. дец. 1915. г. из Bordon Honds — England.

Шалета Вукмановић из Старог Бара, тражи брата **Мила Вукмановића**, његове синаове Петра и Владимира, који живе на ивице Александар Брњана Закорица — Болград Бесарабија. Домаћи су здраво. Љубина улаз и повољно.

Нико Вујановић из Улиња, интерниран у Boldogaszony, Hongrie, тражи свог брата Душана.

Црногорцима у Трансвалду, у Јужној Африци, братски поздрав! Шалемо нам све бројеве «Гласа Црногорца» и послаћемо вам га редовно елати. — Овијех дала довршује се нши Државни Календар; јавите нам колико ћете књига узети?

Уредник, професор Пејо Богдановић

Le Gérant: Georges Delgneau

IMPRIMERIE OFFICIELLE, PARIS 40, RUE CLAUDE-VALENTIN A. A. CAPRIEL, DIRECTEUR

Све што се тиче „Гласа Црногорца“ писма, рукописи, претплата, огласи, листови адресује се овако: Journal officiel du Montenegro Neuilly-sur-Seine rue Ancelle France